

133. Zesde Groot Nederlands Dictee van het Davidsfonds (auteur: Aurel Sercu)

Nationale finale voor de volwassenen (liefhebbers en specialisten)

(Invuldictee. Sommige woorden moesten door de liefhebbers worden geschreven, andere door de specialisten, weer andere door beide categorieën.)

Een poetsbeurt

's Lands imago... Is er iets dat ons, Belgen, nader aan het patriottische hart ligt? Waarvoor wij met meer hoerageroep vanuit onze catacomben op de barricades klauteren als we ons in buitenlandse contreien bevinden? Of het nu in het steppe- of woestijngebied van Azerbeidzjan is (of van een andere voormalige al dan niet gerussificeerde Sovjetrepubliek), dan wel bij een bezoek aan een Frans-Guyaans voormalig bagno, op queeste in de Eritrese brousse of ergens in Verweggistan.

Een simpel monarchaal appelleren aan onze vaderlandse trots in de voorbije louwmaand (voor de beotiërs onder ons: de nieuwjaarsmaand), ten aanschouwen van de gestelde lichamen en een peloton cameralui, om ons blazoen een 'eendracht-maakt-machtige' poetsbeurt te geven, en we zitten meteen al op vinkenslag om gewapend met poetslap en koperpoets ons nationale uithangbord op te kalefateren.

En geef toe, sinds enige tijd kleeft er op ons nationale sieraad wel hier en daar een degoutante smet. De majestatische gulden leeuw, geklauwd en getongd van keel, lijkt te lijden aan mond-en-klauwzeer. De helm van goud met zijn damascering en zijn kruiselings geplaatste scepters hebben heel wat van hun glans ingeboet. En de hermelijnen hemel vertoont niet alleen dito staartjes maar ook een pak laaghangende stratocumuli. De banieren en het pennoen die het kwijnende pronkstuk bekronen, hangen er wel heel slapjes bij, ten prooi aan een erectiel disfunctioneren.

Hoog tijd dus om ons gepollueerde heraldische kleinood eens flink onder handen te nemen, en het – desnoods gewapend met bleekwater (voor onze anderstalige landsbroeders: eau de javel, tetrachloorkoolstof of ander vlekkenwater – weer een vlekkeloos aanzicht te geven.

Maar hoe, in godsnaam? Tja, "horum omnium Gallorum fortissimi sunt Belgae"... Voorwaar geen kattenpis! (Terloops, wie denkt: dat is Latijn voor mij, heeft het bij het rechte eind.) Maar die pluim uit lang vervlogen Gallo-Romeinse tijden kunnen we toch niet parmantig op onze nationale hoed blijven steken.

O nee, we willen deze trans-Alpijnse complimentenmaker echt niet nabauwen. Het was immers best aardig van deze gerenommeerde strateeg om die voorvaderen van twee millennia geleden zo dithyrambisch van deze ancestrale opsteker te voorzien. (Ja ja, we weten het wel: die Belgae waren niet eens Germanen, maar punaisepissers, komma- en mierenneukers kunnen we bij onze poetsbeurt best missen.)

Hoe dan ook, wie heden ten dage bij ons in het gevlij wil komen, moet met meer eigentijdse flatteuze schouderklopjes komen aandragen. Tijd dat deze loftuiting wat geüpdatet wordt.

O ja, de muzieksce ne zou zonder het bekende door Bill Clinton gepromote blaasinstrument natuurlijk heel wat minder jazzachtig klinken. En zoals elke jazzfanaat wel weet, is dit heerlijke instrument, van sopranino- tot contrabassax, van dezelfde Dinantse origine als de dinanderie. En dus van Belgische makelij.

Maar we hebben toch ook twintigste- en straks zelfs eenentwintigste-eeuwse troeven? Hoeveel buitenlandse bonbonnières zijn niet volgestouwd met Belgische chocolaatjes? En hoeveel Amerikanen likkebaarden en watertanden niet bij onze hooggewaardeerde 'Belgian endive', ons Brussels lof? Of bij onze alom geprezen 'Brussels sprouts'? En heeft Jean-Claude 'Muscles from Brussels' met zijn letale bi- en tricepsen Hollywood niet laten zien dat ook wij wat kennen van lijf-aan-lijfgevechten?

En we blijven nog even in de showbizz. Wat voelden wij ons toch geveleid toen de media ons kond deden dat illusionist en megaster David Copperfield met een simpel trucje La Schiffer hocus pocus pas en simsalabim inruilde voor een van onze Franssprekende beauty's! Ze spreekt zelfs Luikerwaals, hebben wij via via vernomen.

Nee, we hoeven echt niet langer te laboreren aan een calimerocomplex. We gaan er maar liever van uit dat een portie chauvinisme er best mag wezen. We mogen gerust wat meer van ons af bijten. Ons landje is maar een lapje groot, maar we hoeven daarom nog niet te jeremiëren over een gebrek aan manoeuvreerruimte, en ons te voelen als een uit de jura ontsnapte kloon van een tyrannosaurus in een eng terrarium of een coelacant in een krap goudviskommetje. Ach, we lijken wel een zootje brave hendriken, geplaagd door enkele idee-fixen. Je zou er voorwaar het heen-en-weer van krijgen!

Maar met welke krik kan men in 's hemelsnaam ons imago opkrikken, zonder op de internationale scène eens te meer op onze bek te gaan? Zoals die keer toen er zoveel heisa gemaakt werd om een onnozel bord spaghetti en even later de lont in het kruitvat gegooid werd door de Ardense boswandeling van een of ander notoir crimineel die zichzelf het recht op een tijdelijke invrijheidstelling toe-eigende.

Gelukkig is het farcicale gedoe rond de musicalkus van een in anabiose of in lethargie verwijlend Sneeuwwitje – en dat was heus geen binnensmonds linguaal gewriemel – nog aan de aandacht van de buitenlandse criticasters ontsnapt! Nee, dat soort anekdotes met hoog Man-bijt-hondgehalte kunnen wij missen als een door cariës aangevreten kies.

Gelukkig ook dat onze ministeriële ambtswoningen geen ovale kamers hebben waar met havanna- of manillasigaren lascief en wulps geëxperimenteerd wordt in functie van zaken waarvoor deze pseudofallische symbolen eigenlijk niet bestemd zijn. Wij zijn maar wat blij dat dit soort perverse anomalieën – God verhoede het! – ons bespaard blijft. Zo hoeven onze burenen niet meesmuilend op ons neer te kijken als waren we een stelletje hyperboreeërs dat compleet gaga, kierewiet, mesjokke en belatafeld is en op de koop toe behept met wel héél buitenissige geplogenheden.

En even verheugd stemt ons de vaststelling dat onze eersteklassenspelers (voor zover bekend) niet in de ladekast met de spicy lingerie van hun glamoureuze eega's zitten te graaien, om geslipt met een of ander niemendalletje de Angelsaksische grasmat te betreden.

Wat een onderbroekenlol! Beeldt u zich in dat bij Scifo en zo de jarretels zinnenprikkelend van onder zijn paars-witte voetbalbroekspijpjes gluren! Ach, horen wij al, zolang ze ons maar vergasten op briljant voetbal, en niet op dat kick-and-rushgedoe, ook wel hotsknotsbegonia- of boerenkoolvoetbal genoemd.

Maar even terug naar dynastieke hoogtes. Van het koningshuis verwachten wij niet alleen een gratis oproep, maar ook daadwerkelijke collaboratie. (Sorry voor de ietwat vileinige connotatie.)

En toch... Heeft de goegemeente recentelijk weer geen desillusie opgelopen, toen men ten paleize besloot een unieke kans te laten voorbijgaan om zonder veel cérémonie protocolaire de barrière tussen koningshuis en plebs nog iets meer te slopen?

Akkoord, een kijk- of sleutelgatoperatie kon niet, daar in Aalst. Maar waarom niet in een andere betekenis? Met name door er een waar chirurgisch media-evenement van te maken... Waarom de koninklijke hernia – of was het nu een dwarslaesie – niet te lijf gaan in een live-uitzending op een van onze zenders? Mooi staaltje van reality-tv en infotainment...

VTM-coryfee en royaltywatcher Lynn Wesenbeek zou de exploratietoetocht van het minuscule cameraatje tussen de vorstelijke lendenwervels maar al te graag gecommentarieerd hebben. En voor zo'n (letterlijk) achterbakse ingreep hoeft men toch de kroon niet te ontbloten? Een plebisciet zou voor dat soort tv-spektakel een spectaculaire meerderheid opgeleverd hebben. Zeker weten!

De vraag is echter of we met deze onthullende vertebrale primeur geen gevaarlijk precedent creëren en de deur wagenwijd openzetten voor allerlei kolderesk gedoe. Immers, waar eindigt zoiets? Je begint met een rechtstreekse koninklijke ruggengraatsoperatie van weliswaar niet de eerste de beste ischiaslijder, en voor je het weet komt de commerciële zender met een captatiewagen met satellietverbinding postvatten in de buurt van de verloskamer voor een obstetrisch verslag van een imminente en eminente 'prinsesselijke' bevalling. Van een blijde uittrede gesproken! (A propos, volgens welingelichte bronnen – lees: de 'boekskes' – is die heuglijke gebeurtenis zowat ophanden, en zeker vóór de eeuwwende gepland!)

Nee, voor camera's die inzoomen op placentaire en extra- of intra-uteriene toestanden, en voor royale keizersneden, pers- en naweeën, stuitliggingen en tangverlossingen op onze beeldbuis bedanken wij prinsheerlijk.

Trouwens, zie je die hyperkinetische Luk Alloo, die zelfs een rohypnol of tien niet kleinkrijgt, al zottebollend in zijn narrenpak als een polichinel en janklaassen haasje-over spelend met crooner Jo Vally in razzia-achtige stijl (een stap-voor-stapbenadering of een langzaamactie is die spring-in-'t-veld totaal vreemd) de kraaminrichting al in een apocalyptische puinhoop metamorfoserend? Hij wil immers per se zijn knoert van een microfoon (met ritssluiting en al) onder de prinselijke neus van de nieuwbakken boreling (misschien een koning in spe) proppen. Voor die allereerste kreet, weet je wel! Alleen al de gedachte doet ons de haren te berge rijzen!

Maar over verkeken kansen gesproken... Ons imago werd dan weer met modder besmeurd tijdens die faliekant afgelopen vaudeville van die zondag, nu bijna twee maanden geleden. Sint-Michielsgestelse en dus Nederlandse cyclocrossmodder dan nog!

In plaats van zich als een chihuahua, of beter nog als een pitbullterriër, in dat Hollandse – sorry, Noord-Brabantse – wiel vast te bijten of er als klittenband aan te plakken!... Maar nee, even aanstalten maken om een pitstop te plegen, en zie, die noorderbuur heeft in dat groene dal aan een niet eens splijtende demarrage genoeg om het hazenpad te kiezen, ontvliedt aldus onze twee ‘fortissimi Belgae’ en verwekt zo een nationaal debacle.

Gevolg van deze persiflage: een nieuwe Belgenmop en twee huilebalken die er op het schavot afgetobd en afgepeigerd bij zitten, en zich tandenknarsend en knarsetandend afvragen wie er wie ingeluisd heeft en bijgevolg meteen op hetzelfde schavot stante pede geguillotineerd mag worden.

Maar we willen ons bij lange na niet bezondigen aan fraseologie noch kretologie. Onverdroten pleiten wij, met het elan van een overijverige stagiair in zijn eerste pro-Deozaak, voor een pragmatische aanpak. Voor realpolitik dus.

We zouden ons in arren moede kunnen richten tot onze schrijversbent, en onze pennenridders (m/v) ertoe aanzetten, als ze met hun belletrie dan toch geen Nobelprijs op hun palmars kunnen zetten, exploten te ondernemen die hun wat meer internationale renommee bezorgen.

Je bent toch als scheldprozaïst en lullenkop par excellence, of je nu woont in Gent of Brussel, mans genoeg om bijvoorbeeld ook eens iets aardigs te schrijven over de ondernavelse anatomie van militante modeontwerpsters met wereldklasse. Of waarom niet eens in evakostuum breedheupig, schaambehaard, als een zuil van zout en stokstijf als een playboy poseren voor gereputeerde blootbladen en andere wereldtijdschriften?

We beperken ons echter tot vijf tips voor onze vroede vaders van de Wetstraat, om ze er in het vervolg voor te behoeden de risee te zijn van hun buitenlandse confraters. Hier komen ze.

1. Alle ministers-presidenten bezorgen de minister van Buitenlandse Zaken onverwijld een exhaustieve lijst van hun favoriete skioorden, teneinde deze laatste niet meer te discrediteren wanneer het hem niet zint als een of ander Centraal-Europees land de extreemrechtse toer opgaat.
2. Alle ministers en staatssecretarissen bergen, nog steeds in diezelfde context, hun collectie videocassettes met Sissifilms en Mozart-cd's met klarinetconcerten, divertissementen, serenades en konsoorten veilig op in gepantserde kluizen. Liefst in die van een of ander naburig groothertogdom. (Al zijn ze daar ook niet altijd het safest...) Gedaan met stiekem genieten van de andantes, allegro's en larghetto's van de Salzburgse muzikale whizzkid. En de hippologen onder hen vinden ter plaatse ook wel een manege om er hun lippizaners te stallen.
3. Alle eerste ministers – zeker de haantjes-de-voorstes met blotebillengezicht – volgen een dompteurscursus mechanischestierrijden, lassoën en zeeleeuwen zoenen. Jongere premiers (laten we ze in onze nationale tragikomedies maar gerust jeunes premiers noemen) kunnen

alternatief kiezen voor een opleiding professioneel fluiten. Groene ministers terugfluiten, echt geen fluitje van een cent, dreigt immers meer dan zomaar een spelerei en voorwaar een heuse fulltimebezigheid te worden. Deze fluitopleiding mag echter in geen geval milieuvriendelijk nachtlawaai teweegbrengen, en zeker geen Toscanen uit hun rem- of hazenslaap halen.

4. Partijvoorzitters, meer in het bijzonder die welke hun academische ambities in Zuid-Engelse alma maters willen realiseren, leggen psychiatrisch-forensische attesten voor die bewijzen dat ze genetisch gescreend zijn op onweerstaanbare pyromane tendensen indien onverhoeds geconfronteerd met als top secret beschouwde contacten van buitenlandse origine.

5. In navolging van de eerste burger des lands (voor onze Nederlandse deelnemers dus: de Tweede Kamervoorzitter), berucht om zijn boude uitspraken over het degusteren van de Geraardsbergse blankvoorn in zure wijn (naar verluidt in de nieuwste editie preventief geëthanaliseerd met hypothermie en ethylalcohol) dalen alle excellenties, en bij uitbreiding zelfs alle mediageile politici, van hun sokkel ofte piëdestal af en solliciteren boudweg bij de productiehuisen voor een gastoptreden in een Vlaamse of trans-Atlantische soap. Door hun retorische talenten komen zij gegarandeerd in aanmerking voor lijk- en tafelredes, voor panegyriek, donderpreken, exposés enz.

Christendemocraten, VLD'ers, Agalev'ers, politici van SP-achtige strekking of met VU-allures en Vlaams Blokkers uit de sinjorenstad of van elders staan alvast reeds te popelen om het blitse generiek van 'Mooi en Meedogenloos' met hun antroponiem te sieren. Al zal er in de partijcenaakels wel eerst een rondje gebakkelei en gehakketak aan te pas komen over de vraag wie nu de 'Bold' en wie de 'Beautiful' zullen zijn.

We kijken vaneigens Thuis met Zonen en Dochters of bij de Buren in Wittekerke alvast met Spoed uit wie van bovengenoemde Familie voldoende lef en bravoure aan de(n) dag durft leggen.

Bijkomende proef (voor het scheiden van eventueel ex aequo gerangschikte deelnemers)

1. Curaçaoënaar – 2. consanguïen – 3. Sevilliaanse – 4. daedalisch – 5. reminiscenties – 6. ginkgo's – 7. aepyornis – 8. plejade – 9. Oekraïense – 10. hare krisjna's – 11. Castiliaanse – 12. conchyliologie – 13. catarrale – 14. hypothyreoïdie – 15. amenorroë